

til Invaliderne, idet jeg ønsker at sige til Invaliderne: I skulle ligeom i 1881 og 1882 reise en Agitation paa det Spørgsmaal, saaledes at Rigsdagen kommer til at høre Eders berettigede Fordringer. Jeg er overbevist om, at Invaliderne ad den Vej kunne faae Aerkjendelse for, at vi endnu ikke ere komne saa vidt, som vi burde med Hensyn til Invalidforsjorgelsens Størrelse.

Finantsministeren (Estrup): Naar der i § 5 er stillet den Fordring, at for at et paa Sygdomstilfælde støttet Andragende om Forsjorgelse skal kunne bevilges af Finantsministeren, skal det være bevist, at Sygdommen hidrører fra Udførelsen af militære Tjenesteplichter, vil det ærede Medlem jo vistnok se, at derved ere kun Sygdomstilfælde bleve bragte til at staa lige med Saar og Kvæstelser. Saar og Kvæstelser ere bevistlige i og for sig, de ere til at se, der er Ar og Mærker; men hvad det angaar, om Bedkommende har været syg eller ikke syg i Krigen, derom foreligger der ikke Andet; nu, end hvad Manden selv kan bevise, eller hvad der kan bevises gennem Lazarethbøger o. s. v. Vil man sløise eller udelade denne Betingelse, at det skal være bevist, at Sygdommen er paadraget i Anledning af Udførelsen af militære Tjenesteplichter, ja saa er der i Grunden ingensomhelst Grændse for, hvad der efter § 5 kunde indrømmes som extraordinær Forsjorgelse; thi Enhver, som har tjent, som overhovedet har været i Militærtjeneste, vil jo kunne komme og sige 10, 20, 30 og 40 Aar efter: Jeg formener, at min nuværende Brystsvagthed eller Rheumatisme, eller hvad det er for Lidelse; det ærede Medlem mente, hidrører fra Militærtjenesten; men der er Intet at spore om, at Manden i den Tid, han udførte sin Militærtjeneste, har været syg, har været lidende. Er det saa det ærede Medlems Mening, at Finantsministeren alligevel skulde kunne give en saadan gammel eller forhenværende Militær en extraordinær Forsjorgelse. Skulde det være Meningen, saa maatte der i det Mindste sættes et Gul til de bevilgede 15,000 Kr. Hvad angaar et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig, om Tilstrækkeligheden af den nuværende Invalidforsjorgelse, da talte det ærede Medlem, forsaavidt jeg opfattede ham, kun om Forsjorgelsen for 1ste Klasse Invalid. Men 1ste Klasse Invalid udgjøre for Krigsinvalidernes Bedkommende for Tiden kun omtrent $1\frac{1}{4}$ pCt. af det hele Tal af Krigsinvalid. Altsaa har det i Virkeligheden kun en ganske ringe finantsiel Betydning,

om Forsjorgelsen bliver sat noget høiere. Det gjælder jo derimod paa ingen Maade om den gennemgaaende Forsjorgelse for Invaliderne, da det jo, som bekendt er en ikke ubetydelig Sum, der aarlig anvendes dertil. Jeg turde vel ogsaa antage, at om end det ærede Medlem vil gjøre gjældende, at den høieste Forsjorgelse for den første Afdeling ikke er tilstrækkelig til en Families Underhold, mente han dog ikke, at Tilskudet til Forsjorgelsen paa Grund af, at en mindre Erhvervsøevne end tidligere var til Stede, skulde være i samme Forhold utilstrækkelig. Jeg skal nævne et enkelt Tilfælde, som jeg har i saa frisk Minde, baade fordi det er nyt i sin Afgjørelse, og fordi jeg har havt Leilighed til at træffe det frem flere Gange før, nemlig at en Mand fik tilstaaet Invalidforsjorgelse, fordi han i Krigen havde mistet Pegefingeren paa venstre Haand. Vil det ærede Medlem saa virkelig formene, at 3die Klasse Invalidforsjorgelse er et utilstrækkelig Bederlag for den Svækkelse af Erhvervsøevnen, som kunde hidrørefra at mangle en Finger paa venstre Haand, medens der iøvrigt ikke er nogen Beskadigelse til Stede. Det tror jeg ikke. Jeg tror ikke, at man kan sige, at Invalidforsjorgelsen efter Loven af 20de November 1876 er for lav. I hvilket Forhold den staaar til andre Landes Invalidforsjorgelser, veed jeg ikke. Forsjorgelsen efter Loven af 1851 nærmer sig jo, men falder ikke sammen med Størrelsen af Forsjorgelsen efter Loven af 20de November 1876; men ved de store procentvise Tillæg, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, ere de i Virkeligheden jo omtrent de samme. De ere paa enkelte Punkter lidt høiere, paa enkelte lidt lavere, men i Gjennemsnit ere de lige store. Jeg tror ikke, at man ret vel kan gaa ud fra det, som det ærede Medlem fremsførte, at Statistiskere opgjøre en Families nødvendige Underhold til saa og saa meget, og at altsaa alle de Familier i Landet, der ikke have den Indtægt, ere nødlidende. Jeg tror, at dersom man vil tage dette, som Statistikerne fremsætte det, vil man ligefrem komme til det Resultat, at det er et Guds Under, at ikke en meget stor Del af Befolkningen allerede er fultet ihjel. Jeg tror, man maa tage Hensyn til Forholdene saaledes, som de virkelig ere i Livet, og at man ikke er berettiget til at basere sin Dom paa slige videnskabelige og statistiske Underjøgelse, at den, der ikke har det og det Beløb, ikke kan leve. Naarlig til Tider og under Forhold som de nuværende gad jeg nok vide, hvorledes man egentlig vil komme til at godtgjøre, at ingen Familie af Befolkningen her i Landet — og de leve jo dog faktisk — har